

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Cinzia Giorgio
CINQUE SORELLE

Copyright © 2021 Newton Compton Editori srl
This edition published in agreement with the Proprietor through MalaTesta
Literary Agency, Milan
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04539-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ČINCIJA
ĐORĐO

PET
SESTARA

Prevela Jelica Petković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Beleška autorke

Ovaj roman pripoveda priču o dve veoma različite žene koje sam zbog zamišljenje radnje upoznala i povezala jednu sa drugom osećanjem dubokog prijateljstva. Radi se o delu proizašlom iz moje mašte i inspirisanom događajima iz života Madalene Splendori, umetničkog modela poznate u rimskim hronikama, i Adele Kazagrande Fendi, rodonačelnice jedne od najvažnijih i najuticajnijih porodica italijanske mode, kao i pionirke ženskog preduzetništva zajedno sa svojih pet kćerki, Paolom, Anom, Karlom, Frankom i Aldom.

Uvod

Rim, 7. jul 2016.

Fontana di Trevi

Izgledalo je kao da ulazi u šumu svile obojenu u sve nijanse pastelnih tonova, sve do ponoćnoplave. Na stalcima su se videle ženstvene i vijugave siluete dugih haljina neoklasičnog stila, napravljene od vazdušastih krinolina i laganih tkanina poput organdina, muslina, čipke, u kontrastu sa uskim gornjim delovima i ogrtačima i pelerinama kraljevskog kroja. Dragocena krzna samurovine, hermelina i risa ukrašena intarzijama, izvezena i oslikana poput pravih slika, činila su mekane prelaze. Zatvori oči, činilo joj se da sanja.

„Konačno si se pojavila! Ti si druga, nakon Kendal, mrdaj se, moraš da se našminkaš, o moj bože, ne mogu to podneti večeras.“ Glas jedne od žena zadužene za garderobu i modne dodatke prekide tok njenih misli. Ali to nije bilo dovoljno da izbriše magiju tih boja i oblika, sada utisnutih u njenim očima.

Predivne kolekcije, elegantni modeli i mnoštvo slavni ličnosti: za nju su modne revije bile poput očaravajućih zabava. Od prvog reda,

gde je njena majka čekala da je vidi kako defiluje na modnoj pisti, Veronika je znala da je ono što se pojavljuje pred očima gledalaca šik svet sačinjen od stilista, poznatih ličnosti, modnih urednika i autoriteta iz tog sveta. Niko ne zna za borbu koja besni iza kulisa. Ni izlazak manekenki, koje prolaze gore-dole po pisti, ne može dati ni najmanju predstavu o tome koliko su modne revije raspoređivanje snaga. Iza kulisa, vojska ljudi mahnito radi da osigura da spektakl protekne bez smetnji. Meseci priprema, naporan rad i stručna ruka koja sve usklađuje.

„Modne revije su veličanstvene“, rekao je Karl Lagerfeld onog dana kada su sve izabrane devojke pozvane pred njega. „Mnoge od vas su već radile sa mnom, ali želim da ponovim ovo svaki put: u bekstejdžu zahtevam strogost, tačnost i preciznost. Videćete šta stvarno znači biti deo sistema, videćete i bićete deo pravog rada.“

Veronika je stigla pred Fontanu di Trevi izbegavajući more dobro obučениh ljudi, fotografa i novinara koji su već bili tu iako je do početka revije ostalo još nekoliko sati. Karl je bio pod pritiskom, hteo je da se uveri da je sve apsolutno savršeno, proveravao je svaku haljinu i svako krzno, dajući naređenja krojačima da porube neku suknju ili poprave konac koji visi. Veronika je znala da tako nešto može da se desi i nekoliko trenutaka pre nego što neka manekenka izađe na pistu. Prošla je pored jednog od majstora za predmete od kože koji je brzo sređivao par klizavih potpetica kako bi se uverio da manekenka neće izgubiti dodir sa pistom od pleksiglasa. Karl je ponekad preispitivao izbor obuće čak par sekundi pre nego manekenka izađe na pistu, zbog čega su svi radnici raspoređeni tako da spreče bilo kakav zastoj: tajming je bio sve.

Bekstejdž je bio pun manekenki, menadžera, stilista, krojačica, šminkera, frizera, novinara i ostale modne eminencije. Pojedini fotografi su bili iza kulisa da dokumentuju bekstejdž, dok će se najveći

deo njih, Veronika je to znala, gurati da dokumentuju događaj hiljadama snimaka.

Legends and Fairy Tales: tako su nazvali šou na Fontani di Trevi da proslave devedesetogodišnjicu rimske modne kuće. Četrdeset manekenki, uključujući i Veroniku, prodefilovaće po vodi fontane čiji je radove na restauraciji finansirala upravo ova slavna modna kuća. Optička iluzija bila je savršena: zahvaljujući pisti od providnog pleksiglasa, manekenke će doslovno hodati po vodi. Atelje za krzno napravio je mala remek-dela inspirisana svetom bajki. Svaki komad bio je izvezen i ukrašen perjem i biserima i prikazivao neku scenu iz prirode, a pojedini delovi bili su i ručno oslikani: šuma, kavez za ptice, leptiri, insekti, paunovi i vilini konjici.

Atmosfera u bekstejdžu već je bila mahnita, luda. Ali zbog energije i uzbuđenja koje je osećala pre izlaska na scenu, osećala se živom. Nije postojalo ništa uzbudljivije od trenutka kada bi prvi put izašla na pistu i kada su sva svetla i oči bile usmerene na nju. Nosila bi predivne haljine i osetila bi se kao kraljica. Njena prabaka, koja je davno radila kao model umetnicima u Londonu, možda bi mogla da razume ono što je osećala dok joj je adrenalin brzo kolao venama.

Sve je bilo urađeno da bude savršeno, do poslednjeg dugmeta. Publika sačinjena od kupaca, modnih stručnjaka, stilista, fotografa spremala se da vidi novu jedinstvenu kolekciju, čije komade niko nije video pre ove večeri. To je bio razlog opšteg uzbuđenja. Karl je bio nervozan, manekenke su se kikotale da ublaže strepnju, gomila je galamila očekujući prvu manekenku. Veronika je bila stigla, kao po ugovoru, dva sata pre početka događaja. Za ta dva sata bila bi našminkana i isfenirana i trebalo bi da obuče svoju prvu haljinu. Stiže do svog mesta i uveri se da su haljine na stalku bile one prave. Pozdravi Kendal, svoju koleginicu koja je već bila u znalačkim rukama frizerke, zatim krišom baci pogled na prozirne haljine, one sa

cvetnim motivima ili ukrašene posebnim detaljima od krzna koje bi trebalo da se nose sa gležnjačama. Kolekciju su definisali kao *haute fourrure*, što je igra reči između *haute couture* i *fur*, krzno. Ovaj događaj, na koji je bila pozvana i njena majka, bio je rezervisan samo za dve stotine osoba i ostaće urezan u istoriju mode, ne samo italijanske.

Veronika će nositi jedan od najvrednijih komada garderobe, kaput od krzna risa vredan milion evra. Drugi komad je bio sako *Zaćarani vrt*, pun cveća. Još jednom se uverila da na stalku nema garderobe koju nije isprobala pre nekoliko dana. Uvek je bila uznemirena kada bi se to desilo, jer bi često zamenili i obuću. Imala je veoma mala stopala i mnogo puta je dobijala prevelike cipele. Zbog toga je usvojila naviku da sa sobom uvek nosi uloške: jednom je čak par prevelikih cipela pričvrstila samolepljivom trakom.

„Samo dva sata za frizuru i šminku znači raditi protiv vremena“, žalila se jedna od šminkerki. Veronika se nasmeši, za njih nikad nije bilo dovoljno vremena.

Našminkana i isfenirana, Veronika obuče kaput od krzna risa i pridruži se Kendal, prvoj manekenki koja mora izaći na pistu. Zavladao je tišina. Svi su zadržavali dah dok su Karl i Silvija prolazili i proveravali devojke. Napetost je bila opipljiva. Svetla na trgu ispred Fontane di Trevi bila su prigušena. Žamor gomile odjednom je utihnuo.

Karl dade znak režiseru koji uzviknu: „Prve haljine!“

Sve manekenke su se prepustile proveri stručnih lica da se uvere da je garderoba na mestu i da se šminka nije razmazala. Šminkeri i frizeri su popravljali šminku i učvršćivali frizure poslednjim šnalama. Karl se poigravao sa haljinama, zamenio nekoliko modnih dodataka, zavrnuo par rukava ili otkopčao one koje nije trebalo zakopčati.

Jedan od režisera u bekstejdžu stajao je ispred monitora koji će uskoro odatle prenositi slike manekenki sa piste. Kada su se začule prve note kariljona, manekenke su zadržale dah prepoznajući prve taktove muzike koja će pratiti spektakl.

„Kendal, kreći!“; prošaputa režiser devojci koja je zauzimala prvo mesto u redu. Na providnoj pisti, Kendal Džener je otvorila modnu reviju u kaputu od finog jagnječeg krzna plave boje sa tri hiljade ručno napravljenih rupica i dekorisanim prišivenim aplikacijama.

Nakon što je ispratio Kendalin dolazak na sredinu piste, režiser spusti ruku na Veronikino rame bez skidanja pogleda sa ekrana i pričajući tihim glasom u mikrofon na slušalicama sa nekim u publici. Veronika je osetila da stisak na njenom ramenu postaje intenzivniji, bio je to znak da mora da bude spremna da izađe na scenu. Malo ju je pogurao i ona, praveći nervozno prve korake ka pisti na previsokim potpeticama, odlučnim korakom krene duž zamišljene linije koju je zamislila da ne bi podlegla emocijama. Krajičkom oka nije videla ništa osim zamagljenih lica i bliceva fotografa. Veronika se zaustavi na sredini piste da zauzme pozu za fotografisanje, objektivni kao da su poludeli, škljocali su bez prekida. Mogla je da čuje njihovo *klik* uprkos preglasnoj muzici.

Srce joj je ubrzano tuklo, osećala se prelepom. Bio je to njen trenutak, sada je Karl mogao da ima jednu njenu lepu fotografiju u ovoj posebnoj odeći. Znala je da će se ova fotografija pojaviti na Internetu, u časopisima, na televiziji. Završi svoj hod po pisti i, čim više nisu mogli da je vide, potrča da obuče drugi komad garderobe. Imala je nekoliko minuta da to učini. Krojačica joj pomože da otkopča cipele i da se presvuče. U trenucima poput ovih morala je uvek da se podseti da diše i radi zajedno sa onima koji je okružuju.

Modna revija je – s vremenom je to naučila – izložba kreativnosti jednog stiliste sa ciljem da podstakne kupce da veruju u njegove

kreacije i stoga ih i kupe. Zato je sve moralo da bude savršeno. Druga promena garderobe prošla je dobro, kao i naredna.

Kada je Karl Lagerfeld izašao u pratnji Silvije Venturini Fendi, devojke se svrstale u vrstu da sačekaju finalni izlazak na pistu. Bacile su novčić u fontanu, kako je nalagala tradicija, zatim su začule aplauz mase i bile pozvane da sve zajedno prošetaju pistom. Veronika je obožavala trenutak kada se spektakl završi, osećaj olakšanja i zadovoljstva jer je bila deo uspešno organizovanog događaja. Život joj je bio frenetičan, ali ga ne bi menjala ni za šta na svetu. Morala bi da zahvali svojoj prabaki što je sada ovde, ali i na onome što je pre toliko godina postalo prijateljstvo za ceo život.

Prvi deo

Adele i Madalena

If Winter comes, can Spring be far behind?

Persi Biš Šeli, *Oda zapadnom vetru*, 1819.

1

Rim, 7. mart 1933.

Kuća porodice Beladona

Na pragu četrdeset šeste godine, Madalena Splendori je još uvek bila privlačna žena, širokog lica, punih usana i vrane kose. Odavao ju je samo pogled, koji bi s vremena na vreme pomračila zabrinuta i nostalgična nijansa.

Svetlost ranog jutra, stidljivo martovsko sunce nije uspevalo da osvetli sobu gde se Madalena još zadržala među snežnobelim čaršavima. Ostatak kuće je već bio uveliko na nogama, čula je vrevu osoblja koje se kretalo tamo-vamo od kuhinje do ovalnog salona. Njen muž, kao i obično, ustao je pre nje da popije kafu i pročita novine. Madalena se pomeri i prvo sede na krevet, puštajući još uvek vitke noge da se njišu, zatim ustade, uvuče se u negliže od svile i makrame čipke u boji breskve koji se slagao sa njenom spavaćicom, pripijemom uz njeno telo poput druge kože, i još uvek bosa priđe ogledalu da očeslja svoju dugu, talasastu kosu. Godinama je već koristila crni čaj da pokrije sede i osveži svoju prirodno tamnu boju kose. Oduvek

je bila ponosna na svoju kosu, još od vremena kada se razmetala njom, onako dugom i divljom u Antikoliju, selu u kojem je rođena.

„Dobar dan, gospođo“, pozdravi je Lizeta, jedna od kućnih pomoćnica koja joj je iz kuhinje donela sveže prepečen hleb na sto. Madalena je otpozdravi klimanjem glave i bezvoljno krenu niz hodnik da se pridruži suprugu u ovalnom salonu.

Spusti ruku na kvaku i nežno gurnu vrata. Polutama hodnika odmah je bila narušena zracima sunca koji su nezadrživo ulazili kroz prozore salona. Instinktivno, Madalena zaškilji i sačeka nekoliko trenutaka da joj se oči naviknu na svetlost. Napravi nekoliko koraka ka unutrašnjosti sobe i okrete se u pravcu okruglog stočića gde je Federiko kao i obično čitao novine dok je doručkovao. Nije čuo kada je ušla, udubljen u novine koje je čitao. Mumlao je nešto sebi u bradu, izgledao je iznervirano.

„Dobar dan, dragi“, uzviknu Madalena, sedajući ispred njega.

Federiko momentalno spusti novine i nasmeši se. „Ljubavi moja, dobro jutro tebi. Oprosti mi, nisam te čuo kada si ušla, bio sam zaokupljen čitanjem vesti koje stižu iz inostranstva i koje me brinu.“

Madalena mu se nasmeši i nasu kafu u jednu porcelansku šoljicu. „Šta kažu?“

Federiku se lice smrači, presavi novine napola i baci ih na stočić da bi mogla da pročita naslov preko cele stranice.

„Pročitaj ovo ovde“, podstaknu je, lupkajući prstom po papiru.

„*Hitlerova silna pobeda označava dolazak nove Nemačke*“, pročita Madalena, a zatim pogleda u svog supruga.

„Na kraju je postigao šta je hteo“, promrmlja Federiko. „Uspeo je, da ne poveruješ. Mislio sam da ćemo ga posle januara, nakon što smo mu dali i pride, skloniti s puta, ali ne, s lošeg na gore!“

„Misliš da je stvarno tako opasan?“, upita Madalena, više iz pristojnosti nego što ju je stvarno zanimalo.

„Hm, ne znam. Znaš da mislim kao Galeaco: za mene je on imbecil, ali moramo da vidimo šta o tome misli Duče.“

„Dučeov zet često ima različite ideje od tastovih“, prokomentariša ona, lagano srkućući svoju kafu da bi uživala u njenoj jakoj aromi. Napuljska kuvarica zna svoj posao.

„Da, ali Galeaco predstavlja modernu i svetlu viziju italijanske politike“, Federiko se odmah zagrejavao za temu.

„Ići ćeš danas u Montečitorio?“, preseče ga Madalena pre nego što počne svoj uobičajeni govor o politici.

„Šta? Ah, da, da, danas u četiri imamo sednicu i ne mogu tek tako da je propustim...“

„Dragi, zapamti da su nam večeras gosti za večerom Luidi i otac Romei“, reče Madalena, ustajući od stočića i odlazeći da sedne na sofu od damasta, u stilu Luja Filipa, koja je zajedno sa dve fotelje i šezlongom bila deo salona kupljenog prethodne godine u jednoj antikvarnici u getu. Madalena je bila posebno ponosna na tu kupovinu. Kada je tu sedela, osoblje je znalo da ne treba da je uznemirava.

Na zidovima sobe neobičnog oblika polumeseca, po čemu je i nazvana „ovalni salon“, nalazila se bogata drvena oplata bež boje koja je sadržala sve vrste knjiga, od romana do skupocenih tomova, poput *Božanstvene komedije* koju je ilustrovao Gustav Dore.

„Ah, da, večera sa Luidijem i Đulijem... prokletstvo!“, odgovorio je Federiko, ustajući.

„Preklinjem te da ovaj put budeš tačan“, opomenu ga, uzdišući.

„Madalena, znaš da je za jednog poslanika tačnost poželjna, ne obavezna.“

„Za tebe ništa nije nemoguće, dragi moj“, odgovori ona, puštajući da je muž uzme za ruku i prinese je usnama pre nego što ode da se spremi za izlazak.

Federiko Beladona je ludo voleo svoju ženu, od prvog momenta kada ju je upoznao, pre dvanaest godina, kada se Madalena kao vizija pojavila pred njegovim očima. On, do tog trenutka okoreli neženja, uvek okružen prijateljima, partijskim aktivistima i elegantnim ženama, ostavio je za sobom raskalašan život i oženio se Madalenom samo nekoliko meseci nakon što ju je upoznao. Ljubav na prvi pogled koja ga je ostavila bez daha. Nije mu bila bitna njena prošlost. Porodica iz Napulja više puta mu je stavila do znanja koliko je taj brak nepodnošljiv za njih, pripadnike visoke buržoazije. Za Beladone brak nije bio pitanje ljubavi. Venčavali su se da bi na svet doneli decu i da bi stvorili saveze među viđenijim porodicama. Ljubav nije bila potpuno isključena, jednostavno nije bila predviđena. Federikov otac bio je shvatanja da je među supružnicima i mogla da se desi ljubav, ali uglavnom se ljubav nije ticala bračnih obaveza, zbog čega je Federiko mogao da se viđa sa Madalenom, ali nije mogao da je učini svojom zakonitom ženom. Žene porodice Beladona morale su da ispune vrlo specifične zahteve: pre svega da budu device i da budu verne, što je bio jedini garant legitimnosti potomstva. Madalena nije bila devica i, što je još strašnije, imala je dete iz jedne skandalozne veze. Ali ni to ne beše argument sposoban da odvraća Federika, sigurnog u svoj izbor i nimalo opterećenog činjenicom što buduća supruga već ima ćerku. Za njega, više od navodne predbračne vernosti, računala se ljupkost, sposobnost da se vodi domaćinstvo, lepota. Ne obazirući se na mišljenje roditelja, prijatelja i rođaka, na kraju je napravio svoj izbor i Madalena ne samo da se pokazala kao inteligentna žena i savršena supruga za njega već je potpomagala njegov politički uspon zahvaljujući svojim sugestijama. Ušao je u Parlament par meseci nakon venčanja i za nekoliko godina postao je jedan od najodanijih ljudi Galeaca Čana,

nastavljajući da neguje prijateljstvo sa njim kroz čestu razmenu pi-sama, čak i kada se grof Čano nalazio u Šangaju sa Edom Musolini.

„Lizeta“, uzviknu Madalena kada je sobarica ušla u ovalni salon da pospremi. „Budi ljubazna i idi da probudiš Kleliju, vreme je da ustane.“

„Da, gospođo“, odgovori domaćica, zatvarajući vrata za sobom. Klelija.

Na trenutak preko njenog lica pređe mračna senka. Džon je izabrao to ime.

Svaki put kada ga je izgovarala, svaki put kada je čula Federika kako zove Kleliju, osećala je mali ubod u srce, kao ubod igle tokom veza. Ponekad je rana krvarila, flekajući drskim crvenim kapima snežnobelu posteljinu sećanja. I uvek je bolelo. Madalena je dobro znala da ta rana neće zarasti.

Kada je bila mala, Klelija je često slušala oca kako joj pripoveda priču o miru između Etruraca i Rimljana tokom kojeg je, kao znak primirja, kralj Porsena zatražio deset žena da budu taoci. Među njima je bila lepa Klelija koja je pobjegla preplivavši Tibar. Međutim, Rimljani su je vratili kralju Porseni koji je želeo da zna ko joj je pomogao. „Sve sam sama uradila“, odgovorila je Klelija ponosno i zbog svoje odlučnosti i hrabrosti bila je pomilovana, postavši od tada simbol slobode.

Njena kćerka je volela da joj otac iznova priča tu priču i ponavlja kako je i ona hrabra kao i rimska Klelija. Džon ju je uspavljivao sa tom pričom, ali mu to nije polazilo za rukom jer je radoznalost petogodišnje devojčice odnosila pobjedu nad umorom. Sada je Klelija imala sedamnaest godina i bila je devojka živahnog karaktera koji je imao malo veze sa njenom majkom. Više je izgledalo da je Federikova kćerka, iako nije imala nijednu kap njegove krvi.

„Mama.“

Madalena uzdahnu, odvrćući misli od prošlosti da bi se obratila kćeri koja joj se smešila. Klelija je od Džona nasledila tamnosive oči i duge i guste trepavice. Bila je sitna i graciozna i izgledalo je da se svakog trenutka može slomiti. Sve dok nije progovorila, otkrivajući svoju silovitu ličnost.

„Dobar dan, zlato.“

„Razmišljam o mojoj rođendanskoj zabavi“, započe devojka sedajući pored majke. „Znam da osamnaest nije isto što i dvadeset jedna godina, ali je i dalje važan datum, zar ne?“

„Svi datumi su važni, zavisi od značenja koje im daješ.“

„Ličiš na tatu kada ovako pričaš“, frknu Klelija. „Pričaću sa tatom o rođendanskoj zabavi koju sam imala na umu, ti previše mudruješ.“

„Vidi ti nju!“ Madalena poče da se smeje. „Šta imaš na umu? Pusti tatu, zauzet je spoljnom politikom.“

„Čime?“

„Zaboravi. Kaži šta si imala na umu.“

„S obzirom na to da nije mnogo ostalo do 22. marta, mislila sam da odemo na mali izlet, umesto da pravimo zabavu“, objasni Klelija, sinuvši od uzbuđenja.

„Stvarno?“

„Izlet van grada, samo ti, tata i ja. Idemo u neki lep restoran, prošetamo se i posle vratimo u Rim.“

„Ove godine ti je rođendan u utorak... tvoj tata bi mogao biti zauzet u Skupštini“, prigovori Madalena neubedljivo.

„Zbog mene će napraviti izuzetak“, odgovori odlučnim glasom.

Madalena je želela da je prekori, ali znala je da ne bi postigla ništa osim što bi joj se ćerka nadurila. Istina je bila da je Federiko razmazio Kleliju kao da je stvarno bila krv njegove krvi. Madalena je bila svesna da je imala sreće što se toga tiče i da nije mogla ni da se nada ovako čvrstoj vezi između njenog muža i kćerke, ali ponekad,